

ЯВЛЕНИЕ ТРЕТЬО. — II

РАДКА И СТОЯНКА ХОРТУВАТЬ. — II

Стоянка. Какво ти е пакъ! що плачишь? за бога, що предобивашъ отъ плаканъ то?

Радка. Ахъ Стоянке! говоришь ми, като людска, и това по много ми е тѣжко, като да незнашь что теглъжъ отъ моя та мащина. Азъ ѿ почитамъ, като моя иста майка, а тя ма употреблява, като робиня! вчера по, случай хчюпихъ и едно огледало, и отъ нея по много ся ускорбихъ, и искахъ прошка, пакъ ты ми каза толкосъ горчивы думы!

С. — Е за това ли сега ще мыслишь? хакъ ти е?

Р. — Ами чи какво да правъ?

С. — Тя, като выка, ти иди въ друга соба,

Р. — Е, ма това по много ще ѿ разгнѣвава: а азъ гледамъ да и умалювамъ гнѣва.

С. — Ами салтъ зато ли сега плачишь?

Р. — Вѣрвай ма, то е по първо то, но не мыслижъ малко и за Славча, дѣто толкосъ ся забави!

С. — Вчера ми каза сестра му, чи приела писмо отъ него, и писвалъ какъ скоро щель да си доде.

Р. — И азъ тѣй ся научихъ, и дано помогни богъ да си доде, да ми по отлекне малко. Ахъ Стоянке! и другъ пакъ ти казахъ чи го обичамъ отъ сърдце: зашто има много дарбы, срамижливъ е, като момиче, хоротува, като старъ и уменъ, сички тѣ му ся радвать. Ахъ! колко ся благодаръж, като хоротува съ мене, и колко щехъ да съмъ благополучна, ако баща ми ся склоняваше да живежъ съ него!

С. — Ачи вѣрвашъ ли баща ти да не ще да та даде на него?